

VICTOR CIRIMPEI
Institutul de Filologie
(Chișinău)

FRAGMENTE DE TEZAUR
AL MENTALITĂȚII ȘI INTELIGENȚEI
POPULARE (I)

LĂMURIRE ORIENTATIVĂ

Ne-am gândit să oferim cititorului revistei academice chișinăuene „de lingvistică și știință literară” câteva probe de expunere și tratare pe nou a materialelor etnofolclorice, pe care le-am cules vreo cincizeci de ani în urmă. Sperăm ca munca noastră, etnologică în fond, să trezească interesul cercetătorilor filologi.

Începuturile preocupării noastre pentru culegerea, în primul rând, a unor date istorice curioase despre satul natal, a diverselor vorbe interesante și expresii neaoșe, inclusiv proverbe și zicători, țin de anii 1953-1954, când eram la vârsta adolescenței de 13-14 ani, elev în clasele a VI-a și a VII-a al școlii generale din satul Drăgănești, raionul Sîngerei (fostul județ Bălți), localitate din centrul nordului basarabean; pe atunci noi avînd o înțelegere vagă-rudimentară a ceea ce înseamnă etnografie și folclor.

Din acea, tot mai depărtată vreme, ni s-au păstrat notițe, ca: „Șirimpei – numili ista... di la turc sî trajî”, „Calu-i cu patru picioare, și tot se poticnește (omu, cu două – cum n-a greși?!”, „Frumușața n-o mînînși cu măligî – omu sî și Om”, „Și-î în mînă / nu-i mișșună”, „Omului flămînd / numa chita i-’n gînd”.

După absolvirea clasei a VII-a ne-am dorit perspectiva instruirii ca student-filolog, iar din 1958, cu acest obiectiv abordat (concomitent, și cu înțelegerea mai clară a ceea ce reprezintă mentalitatea și inteligența populară), am continuat adunarea de noi și diverse materiale etnofolclorice. În vara lui 1960, servindu-ne de bicicletă, am demarat înfăptuirea unui *proiect-culegere de folclor cu descrieri etnografice din satele de pe ambele maluri ale Răutului*, de mai sus de Bălți și pînă la vărsarea lui în Nistru; adunînd sporadic piese de același gen și din alte localități. Drept sursă pentru culegere ne-au fost și informatorii-elevi din câteva sate dependente de școlile din Sacarovca și Mîndreștii Noi ale raionului Sîngerei, în care, în paralel cu studenția, am activat ca profesor școlar în anii de învățămînt 1960-1961 și 1962-1963.

Devenit laborant în cadrul Sectorului Folclor al Academiei de Științe a RSS Moldovenești (august 1964), a trebuit să mă conformez planurilor de lucru instituționale și să abandonez lucrul asupra propriei colecții, pe care o susținusem permanent pe parcurs de puțin peste un deceniu (ianuarie 1953 – iunie 1964); în ultimii ani însă (Academia de Științe numindu-se „a Moldovei”), odată cu înaintarea în vîrstă, ne-am hotărît să revenim la manuscrisele acelei culegeri.

Așadar, la o examinare de ansamblu deocamdată (nu în toate amănunțele) a colecției adunate pe teren în acei ani, constatăm existența unei bogate comori de giuvaiere ale mentalității și inteligenței populare – mitice, istorice și artistice; această comoară-tezaur fiind extrasă, fărîmă cu fărîmă, din graiul viu al oamenilor de diferite vârste, femei și bărbați, 310 persoane cu nume concrete, plus cîțiva anonimi, din 78 de localități basarabene,

nord-bucovinene și de pe stînga Nistrului¹. După o examinare „în toate amănuntele”, cifrele numite ar putea să crească.

Piese de colecție ilustrează un spectru larg de categorii noționale, pe care, în vederea tipăririi materialelor, le denumim în ordinea diacronică aproximativă a mentalității și inteligenței populare:

1) deslușirea mitologică a lumii și perceperea evenimentelor anului solar (prin datini, credințe, descințe, practici magice, semne prevestitoare, farmece, vrăji, credințe, obiceiuri, datini pentru zilele sfinte precreștine și creștine, ziceri și cîntări de cult, colinde, orații),

2) cunoașterea vieții omului și a mediului natural, cultural și istoric al societății (cîntece de legănare a pruncului, practici, ziceri, cîntece și jocuri ale copiilor; cîntece, strigături și balade de dragoste; cîntece de armată și război, cutume prenuptiale, orații și strigături de nuntă; datini, obiceiuri, cîntece, glume și strigături de familie; deplîngere și pomenire a morților; informații, amintiri, legende, povestiri și cîntări istorice),

3) gîndirea artistică (asemănări, comparații și aprecieri neobișnuite; expresii idiomatice, zicători și proverbe; întrebări șmechere și ghicitori; narațiuni fantastice, nuvelistice, comice și alegorice; balade, cîntări de viteză, cîntece filozofice, poezii distractive, teatru folcloric; plămuiți folclorizate și de album). Crîmpeie, pasaje, chiar întreguri de viziune artistică avem și în primele două secvențe ale aceleiași diacronii, pe care nu întîmplător am numit-o aproximativă.

Am avut grijă ca fiecare unitate-material a colecției să dispună de două componente indispensabile – *fișă documentară* și *text*, iar în cazul cînd ceva din conținutul textului (cuvînt, expresie, aspect al conținutului) necesită lămuriri, la primele două componente ale unității-material am adăugat o a treia componentă, cea *explicativă*, pentru comentarii și glosar.

Din punct de vedere grafic, *fișa documentară*, am expus-o cu caractere cursive/italice grase/aldine; *textul* – cu caractere drepte ordinare, ambele componente avînd aceeași mărime a literelor (de ex., corpul 12), pe cînd caracterele componente *explicative*, cu litere mai mici (corpul 10); cuvintele ce necesită lămurire avînd caractere drepte aldine, o eventuală formă literară sau indiciu etimologic ale cuvîntului obscur sînt luate între paranteze rotunde; explicația – cu litere drepte ordinare, fragmentul de context citat e redat cu caractere cursive simple între ghilimele (vezi mai jos cîteva exemple).

În stadiul culegerii pe teren a materialelor, am avut o deosebită grijă pentru indicarea amănunțită și expresă a constituenților fișei documentare (ceea ce, grafic-tipărit, se cuvine evidențiat), ca:

1) momentul preluării de pe teren a mostrei – anul și data lunii; cum ar fi: *1962, 3 noiembrie*; în puține cazuri avem datări de felul *1957, septembrie*;

2) localitatea, cu adresa teritorial-administrativă din timpul culegerii; trei exemple: a) *s. Domulgeni, r-nul Florești, RSS Moldovenească*; b) *s. Iordănești (numit și Podlăsnoe), r-nul Hliboca (Bucovina de nord)*; c) *s. Tocmagiu (numit și Tocmăzeia), r-nul Grigoriopol (stînga Nistrului)*;

3) informatorul, cu numele de familie, prenumele și prenumele tatălui său; respectîndu-se cu strictețe ordinea acestora; de ex.: *Ardeleanu Paraschița Grigore* (nu *Paraschița Ardeleanu*, nu *Paraschița a lui Grigore Ardeleanu*, nici în alt fel) sau, în puține cazuri, neizbutindu-ne acumularea celor trei nume: a) „*Ciulucăneasă*” [*din Ciulucani*] *Vîrvara Ion*; b) *un bărbat [nu a dorit să i se știe numele]*; c) *Țăruș [fată mare/colhoznică]*;

¹ Pentru culegerea unor materiale din Bucovina de nord și nordul Basarabiei am avut sprijinul fratelui meu Constantin, agronom-pomicultor (iunie, 1961) și al colegului de grupă studentescă Serghei Mazureac (iunie, 1964).

4) vârsta informatorului (12 ani sau 53 de ani, sau de vreo 25 de ani);

5) categoria noțională a materialului cules, câteva exemple: a) *credință despre furatul descântecelelor și tăinuirea lor*; b) *zicere la prima vedere de primăvară a cocostîrcului*; c) *informație etno-istorică și toponimică*; d) *cîntec de îndrăgostire*; e) *tîlcuire a visului despre pomene pentru mort*; f) *obiceiul colindatului cu „Steaua” și textul respectiv*; g) *orația „Plugului”*; h) *baladă a soldatului în război*.

Așa s-ar cuveni să arate, evidențiată grafic, fișa documentară a fiecărei mostre publicate; asemenea fișă, după cum am indicat mai sus, trebuie plasată numaidecît înaintea textului, ea familiarizînd cititorul cu substanța valorică a subiectului ce i se oferă; totodată această fișă reprezintă gestul de mulțumire și grațitudine a culegătorului față de informator.

În scopul înlesnirii pronunției corecte a unor cuvinte din *texte*, am indicat accentul de intensitate, ascuțit (‘), al acestora (ciulamă, dîșman, felezué, tupașleác, voénîi). Pentru cuvintele *glosarelor* am subliniat cu linie vocala-accent (bumburuzî, chirchirîțî, cudalbî, dicalon, ghîoc, injesc, Udmă, vornișel, zvîrle).

Comentariile sînt numerotate cu cifre între paranteze drepte și urmează după text; parantezele drepte servind și pentru oricare completări-precizări de material etnofolcloric.

Cuvintelor și expresiilor de circulație restrînsă, mai puțin înțelese cititorului contemporan (*bezărău, dimirlie, gologan, hătu-ț mațu cui ti ari!, jelniță, ocă, pidjac, rărunchi, sînicat, sumeț, șleapcă* etc.), le-am aplicat cîte un asterisc pe marginea din dreapta, explicîndu-le în glosarul, plasat la sfîrșitul materialului/studiului/cărții, cum ar fi:

chită (pită) – pîine („*Omului flămînd / numa chita i-’n gînd*”).

plesni-ț-ar ochii ș-o sprînceană – expresie-sudalmă („*plesni-ț-ar ochii ș-o sprînceană / c-ai făcut din capu tău / făr’ de ajutoru meu*”).

șahț (de la rus. *uaxma*) – mină, de cărbuni („*oi face contract / pe trei ani la șahț*”).

Am avut grijă să redăm limbajul fiecărui text în o cît mai adecvată corespundere cu felul de rostire al informatorului, recurgînd la următoarele cîteva grafii de natură dialectală:

un *i* „lung” (î) pentru cuvinte, ca: *pădurî* (pădure), *strailî* (straiete), *balai* (bălaie), *paî* (pară [să nu-ți ~]), *ochî* (ochii);

un *i* „scurt” (î) în cuvinte: 1) cu *i* afonizat (reduș): *bolî, bușî* (buci [de cînepă]), *sujî* ([tu] sugi); 2) cu *i* „muiat”: *minșîunî, jîurî, jîug*; 3) cu *i* în diftongi și triftongi: *haidăî, hăis, copchiî, iaca, iară, oaiî, văicăredz*.

Aceeași siglă a scurtimii sunetului o aplicăm și literei *u* (ü) pentru citirea corectă a unor cuvinte, ca: *doaiî* (două), *harabaîa, laîca* (magazin alimentar), *screîa* (șira spinării), *steîa*.

Pentru *n* palatalizat, frecvent în rostirea orală a vorbitorilor subdialectului moldovean, folosim aceeași literă, *n*, dar cu un semn diacritic deasupra (ñ), ceea ce sugerează cititorului pronunțarea populară corectă, palatalizată, a unor cuvinte, ca: *ñercurî, ñerî, luñinat, ñeata, ñiaunî, ñijatca, ñireasa, ñirticarî, añîorsî* (nu *nercurî, nerî, niaunî* etc.).

Nu am recurs la semne diacritice în cazurile ce nu provoacă dubii la citirea formelor de rostire dialectală.

Am apelat la îmbinarea de litere *dz* pentru un sunet (africată alveolară sonoră) de mare frecvență în rostirea moldoveană: *budzat, dzămos, dzășî, dzîșî, dzardzîrî* (nu *buzat, zămos, zășî, zîșî, zardzîrî*).

Gîndindu-ne la posibilele greutăți de interpretare a textului popular, am admis prezența și aflarea în comun a cratimei-legare a două litere cu apostrof-absență de literă în cazul

unor îmbinări de cuvinte, cum ar fi: *bărbatu' -său, di la dispărțirî -'ncoașî, di -'naintî, puse -'ntr' -însa, s-a -'ntors, se -'ntîmplă, sî -'mpartî, a -'nota*.

Pentru a facilita perceperea începutului unui subiect (mai cu seamă când prezentăm un șir de piese ale aceluiași informator), prima literă a textului o expunem grafic mai pronunțat, aldin.

Ceea ce deosebește categoric această colecție de majoritatea publicațiilor etnofolclorice de pînă acum, este și neacceptarea literei majuscule pe marginea din stînga a tuturor versurilor; în textele versificate de sorginte populară, asemenea celor de proză, litera mare o vom folosi doar la începutul primului cuvînt al propoziției, la începutul numelor proprii, cît și al celor comune de valoare neordinară (un exemplu pentru cazul de la urmă: *Frumușața n-o mînînșî cu măligî – omu sî și Om*).

În ceea ce privește punctuația, reluăm poziția marelui cercetător-etnolog Ovidiu Bîrlea: „punctuația ne aparține, scopul ei fiind acela de a ușura lectura, năzuind să dea interpretarea cea mai plauzibilă nuanțarilor de sens” (*Antologie de proză populară epică*, vol. I, București, 1966, p. 8).

MATERIALE COLECTATE

1) Deslușirea mitologică a lumii și perceperea evenimentelor anului solar

1961, 21 iunie, s. Băhrinești, r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Barbăscumpă Maria Timofei, 10 ani; descîntec de scos gunoiul din ochi:

Cînd ăț într' -on gunoi în ochi, închidz ochiu și-l freși cu dejitu, dzîcînd cîtiva orî:

Gunoioasî	gunoiu' din ochi sî iasî! [1]
purcuboasî,	

[1] Senzația de gunoi în ochi este și în caz de apariție a bolii oftalmologice *cataracta*.

1960, 7 august, s. Roșieticii Noi, r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Suvac Vasile Ion, 20 de ani; descîntec de scos apa din urechi:

Cînd întră apă în urechi, cu mînile după ceafă, apeși cu palmele peste urechi de mai multe ori și zici:

Eși, Apă, din urechi	ș-on cățel de usturoi
și ți-oi da parale vechi,	din grădină de la noi.
Și urechile se destupă de apă.	

1961, 20 iulie, s. Ustia, r-nul Criuleni, RSS Moldovenească, de la Ciobanu Galina Ion, 7 ani; descîntec de dezamorțit piciorul:

– Eș, Babî, din chișior	– Șeal mai marî!
că ț-o murit un ficior!	– Un colac ș-o lumînarî
– Carî? Carî?	ș-o prăjîni pi spinarî!

1961, 22 iunie, s. Ghindești, r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Lavranciuc Vasile Leonte, 10 ani; credință populară despre statura omului:

N-o crescut [cutare fată] pentru că, de mititică, o bătut-o cu mătura.

1956, 27 aprilie, s. Drăgănești, r-nul Sîngerei, RSS Moldovenească, de la Cojocaru Chira (Chirilă) Vasile, 19 ani; credință populară despre spor la prins pește:

Eu, cînd prind vo cîțva peșți di-odatî, orî cu fatca*, orî cu șiorpacu*; pi unu îl azvîrl înapoi di undi-am prins, c-ap’-așîala adușî alț peșți la fatcî orî la șiorpac; prindz mai cu sporî.

1961, 5 august, s. Drăgănești, r-nul Sîngerei, RSS Moldovenească, de la Racu Iftiești Dumitru, 23 de ani; credință despre aflarea locului vieții conjugale:

Băețî nu pre, da fêtilî mai mult – pun o bumburudzî* pi dejit și-î cîntî di cîtiva ori, pâr și zboarî, bumburudza șeîa:

Bumburudzî	undî-i zbura,
rudzî,	încoló m-oi mărita.

1959, 6 decembrie, s. Drăgănești, r-nul Sîngerei, RSS Moldovenească, de la Morari Catinca Gavril, 67 de ani;

1) **credință populară despre furatul și tăinuirea descîntecelor:**

Eu le-am audzît și le-am învațat [descîntecele] di la mătușa Mărioara Perjoaia; di vro triispreșî anî eram. Și li-’nvațam pi furatî*, cî nu vre sî-nî spuî; c-așă-î psînî* obișeu – dacî-ț audi șineva discînticu, apu n-arî puterî, nu sî-’mplineștî.

2) **descîntec de Udmă:**

Udmî*, Udmîșoarî,	și be apî tarî,
încalicî-ti pe-o drugușoarî*	și ti punî la soarî
și ti punî la marî	și crapî* ca o șicoarî*.

Di nouă ori să zîce cînd să face o cûte* roșă la un chișior.

3) **descîntec de Șîopîrlaițu:**

Șîopîrlaițî*	roata te-a calca,
láițî,	șîopîrlaița a saca.

Di nouî ori sî dzîșî cînd sî fac pi fruntî niștî bubî roșî, niștî beșîșî; or la gît – o dungî roșî.

1961, 23 iunie, s. Sîrbești (Sărbéști), r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Bejenaru Paraschița Alexei, 86 de ani; datina practicării descîntecului de Duc’-se-pe-Pustii:

[De Duc’-se-pe-Pustii] sî discîntî cu schinu-voîniculu* cu tot cu rădășinî. Îl încaldzăștî în oalî nouî, cu apî.

Da oala sî nu sî tîrguiascî, sî nu sî arătî cu mîna, da sî sî dăî cît a șerî. Sî sî arătî cu chișîoru, nu cu mîna.

1961, 6 august, s. Țîra, r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Coroian Vîrvara Chirilă, 40 de ani; descîntec de eșit în lume:

În sat m-am pornit,
cu lumî multî m-am întîlnit,
nimi-n samî nu m-o luat;
numai Maîca-Prestea
din nantu cerului
în samî m-o luat,
soarilî în fruntî mi-o pus,
luciafăru-di-dimineafî

în mîna dreaptî mi-o așazat,
stelili în poalî mi le-o turnat –
fața mi-o luminat,
lumea la minî s-o uitat,
m-o văzut frumos (frumoasî)
șî luminat (luminatî)
ca di Dumnezău lasat (lasatî).

Îl zîșî în oleacî di apî ni-’nșepuțî șî ti spelî pi fațî, mînilî, cu apa șeîa; ș-ap’ ti dușî în sat.

L-am auzîț di la o babî, Feșia Caciuc parcî-i zîșeu, din raionu Glodeni.

1961, 23 iunie, s. Cenușa, r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Scurtu Mihail Andrei, 11 ani; colindă la Crăciun:

Raje-un Cerbușor-de-Munte,
Va, Lear, Domnu Le! [1]
nime-n lume nu-l aude,
Va, Lear, Domnu Le!
numai maica lui (*cutarî*):
Va, Lear, Domnu Le!
– Scoală, (*numele*)! Nu dormi!
Va, Lear, Domnu Le!
(*Cutare*) în talpe s-a săltat,
Va, Lear, Domnu Le!
fața albă ș-a spălat,
Va, Lear, Domnu Le!
haine bune a-’mbrăcat,
Va, Lear, Domnu Le!
papuci galbeni a-’ncălțat,
Va, Lear, Domnu Le!
pe Surú l-a-’ncălecat,
Va, Lear, Domnu Le!
după Cerbu s-a luat.
Va, Lear, Domnu Le!
Cînd soarele a apus,
Va, Lear, Domnu Le!

el pe Cerbu l-a ajuns:
Va, Lear, Domnu Le!
– De ce rajî tu, Cerbule?
Va, Lear, Domnu Le!
De țî-i foame,
ț-om da poame;
Va, Lear, Domnu Le!
de țî-i sete,
ț-om da fete.
Va, Lear, Domnu Le!
– Nici mi-i foame, nici mi-i sete,
Va, Lear, Domnu Le!
da mi-a paște-n codru verde.
Va, Lear, Domnu Le!

(Ș-ap’ sî zîce, nu sî cîntî:)

Doi colaci de cei în șasî
de ni-ț da, de nu ni-ț da,
scrie-n carte c-om lua.

Busuioc stropit pi masî,
rămîi, gazdî, sănătoasî!

[1] Aici și în celelalte reluări a cuvîntului *Lear*, acesta se pronunță ca o singură silabă.

Fraza repetată constant *Va, Lear, Domnu Le!* este, în opinia noastră, forma erodată-uitată a vechii (precreștine) adresări culturale către Soarele-prunc (nou născut la începerea anului), dezmiardat prin cuvîntul *Lel/Ler: Vai, Ler, Doamne Ler!*

1963, 27 august, s. Drăgănești, r-nul Sîngerei, RSS Moldovenească, de la Lungu Ion Simion, 78 de ani; orația „Plugului”:

În astî sarî și-o-’nsarat
noi pi dumevoastrî
nu v-am urat,
Domnu-amu ne-a ajiuta
și pi dumevoastrî v-om ura.

Cealu* roata, măi băeț!
Hăăăi, hăi!

Bucurați-vă, bucurați-vă,
boeri mari,
cum s-o bucurat sfîntu lu Ion
Machedon*
de-așelî douspreșî merî di aur
pi carî
Maica-Preștea* i le-o pus în
poalî.

Douspreșî pluguri
pi brazdî o pornit
cu cîtî șăsî boi,
cu doispredzășî argătoî*.
Boî șiî di-’naintî –

cu coarnilî zugrăvitî,
șiî din prigon* –
cu coarnilî otgon*,
șiî di la roati –
cu coarnilî-’mpreunatî,
ca sî margî brazda pi-așazatî.

Ș-o arat
Dealu Gararimulu*,
Valea Rusalimulu*
în lunjiș
și-n curmezîș
cît cu ochî-acuprinzîși*.
Brazdî neagrî răsturna,
grîu roșu ravarsa*,
cu borona* boroné,
grîu-n urmî răsăré.
Ș-o samanat grîu cu sacară,
păn în sară
să răsără;
ș-o samanat grîu cu arnăut*
ș-o dat Domnu și s-o făcut.

Cealu roata, măi băeț!
Hăăăi, hăi!

Șî s-o dus Badea* la lunî
(la lunî, la săptămînî)
sî vadî grîu di răsărit.
Da grîu – nant cît casa,
în pai – ca trestia,
în grăuntî – ca mazărea!

Ș-așa, nant și rămurat –
pi jîumatafi scuturat!
Badea rău s-o spaimatat,
di triî ori
lanu-o-’ncunjiurat,
schiși-n mîni o luat
și acas’ o alergat,
pi masî le-o aruncat –
casa i s-o luîinat
și gloata* s-o bucurat!
Badea-’tunșia o grăit
ca omu șel năcăjît:
– Măi nevasți, măi fimeî,
țarna* noastrî ni sî chéî*.
De-a da Domn’-un chic* di
vînt,
grîu nostru-i la pămînt;
de-a da Domn’-un chic di
ploaî,
grîu nostru tăt sî moaî!
– Omule! Măi omule,
dă tabunu* la ocol
și alejî un cal graur*,
și-i punî șaua di aur
cu scărilî* di arjint,
di carî eu n-am văzut
di cînd mama m-o făcut!

El – tabunu la ocol
ș-o ales cal tritinat*,
numa bun di-’ncălicat,
cu o dungî marî
pi schinarî,
ca s-ajîungî-n Mojilău*
cu soarî*;
în toiag s-o radzamat,

pi Murgu* s-o-'ncălicat
șî-n Mojlău, cu soarî, s-o
afiat.

S-o pornit pi Ulița Micî
șî n-o neguțat* nimicî,
s-o pornit pi Ulița Marî
ș-o dat de-un țigan
c-o dobî marî
în schinarî.
– Măi țiganî,
bre țiganî,
șî-ai în dob'-așă di marî?
– Șer am șî oțâl, cucoanî,
cît îț trebî dumitalî.
Badea mult s-o bucurat,
i-o plătit cu îndesat,
doba i-o răscumpărat.

Cealu roata, măi băeț!
Hăăă, hăi!

S-o dus Badea
la Ion Țiganu,
carî fașî sășirî cu ciocanu;
cu ciocanu cum li batî,
numa bunî-s di zîmțatî.
– Sî-ñî fașî ñîî mai zîmțoasî
pintru fetilî spătoasî
șî di altilî, mai cîrnî,
pintru babilî bătrîni
carî știu hoara la pînî*

Sășeruîșî s-o făcut –
lucrători nu s-o gășî!

Ș-o adus nouî nepoț
șî nouî nepoțălî
șî i-o pus
din capîtu pămîntulu,
din jiliștea* vîntulu.
Cînd vîntu băte,
îî tarî sîle;
cînd vîntu-'nceta,
îî gurilî căsca
șî la Badea sî uîta.
Șî era una cu rochia
chicățici*,
sprintioarî șî voinicî

(tarî ghinî samana
cu mîndruța mea) –
di triî ori cîn sî roté,
snopu-n chișior* îl puné;
din snop – în clai*,
din clai –
'n odobaî*!

Badea cum o șuerat
dintr-un dejit mic,
o vinit un cal voinic
șî cu nouî epî
di nouî ai* sterpî,
cu cochitilî crapatî,
cu sîrmî leagatî,
cu aur suflatî;
undî calca –
balta saca,
n-audzăî un oa-ca-ca*;
undi-atinjé –
pămîntu frijé,
șărchî-n borț sî ascundé!
Șî le-o pus Badea
pi fațarî di-alamî –
din picioarî tropăé,
din codz vîjîé,
grîu ñî-l felezué*
șî pi nări cîn stărnuta –
grîu tăt ñî-l vîntura;
din urechi șușululé*
șî grîu-n sașî ñî-l puné;
din șălî sî lasa –
țuhali*-n car la Badea
arunca.

Cealu roata, măi băeț!
Hăăă, hăi!

S-o pornit
nouî carî-'mpovăratî,
cu lanțuguri legatî,
cu tei înfășuratî:
– Cea*, Tuluc*;
hoîs*, Buluc*,
la moarî la Ciubuc!
Acolo-i iarbî șî belșug!

Da Curva-di-Moarî*,
cînd o văzut afîtea carî

în povoarî*,
o pus coada pi schinarî
ș-o fujit în Lunca Marî.
Morărașu, meșter bun
(hătu-i-aș bărbuța-n cur*),
tot striga
și tremura:

– Na, Morișci! Na-na-na!
Da de-aiși și lăuda
c-a fași din doui
ouî
moarî nouî!
– Măi morarî, măi morarî,
hătu-ț mațu cui ti arî!*

Tu nu ti lăuda,
cî eu di barbî te-oi lua,
piști moarî te-oi arunca
și apa te-a lua,
cheatra te-a farma!
Morărașu, bun mintios,
o făcut numai șioc-
boc
și o dat moara la loc,
și dac'-o pălit-o-n gurî,
făina o prins a curî*.

Da curjé-
nu pre curjé,
c-o tot mășinat o lunî,
o lunî ș-o săptămîni,
cu marî și*
un tăbultoc* ș-o mîni.
Atunși Badea o catat
un argat
blastamat*
ș-o trimăs făina șeea
acasî la Ileana-
Socoleana*,
carî șădi într-on pat
mîndru tarî și rotat,
cu fața ghilitî*
și-n tăt timpu ruminitî,
pare'-ar și o gîscî friptî
(cic'-o rupt chinjilî patulu
cu oastea-'mparatulu).

Da cîtrî morar
Badea-n scurt cît o crișcat*:
– Pîni jioi dimineața
sî-nî șii făina-n sași
ca gheața!

Tai-așala un cucos
pintru sporî* la coș,
tai ș-o găini
di sporî la făini.

Și pîni jioi dimineața
o fost făina-n sași ca gheața.

Argați o-'ncarcat noui carî
cu povarî
ș-o ișit cu tăț din moarî:
– Cea, Tuluc!
Mai hois, Buluc!

Nevasta, cum i-o zărit,
răpidi s-o primenit,
s-o ghilit,
s-o ruminat;
din papuși plioscând,
cu rochița fălăind*,
iuti-'mbla
și șerșeta
în camarî
sîti rarî
di niagarî*
și din casî
'n altî casî –
una deasî
di matasî
(cu-așei rarî-'mprăștié,
cu-așei deasî tăt strînjé).

Cealu roata, măi băeț!
Hăăă, hăi!

Ș-o făcut nevasta
colac rumân și frumos
ca fața lui Hristos*,
cu neri neriuit,
cu dzahar dzăhăruit;
pentru noi,
plugari de-afarî, gătit!

Ș-o rupt în doui
și ni-o dat noui,
ș-o rupt în trii
ș-o dat și lu Andrii.
Da Andrii,
o mîncat-
n-o mîncat,
da di brîu bîcata ș-o leagat
și pi undi-am tot îmblat,

mult cîni răi ni-o-ncăirat;
el cu colac îi amăje
cu nuiava îi băté
(c-așă lor li trebué).
Cealu roata, măi băeț!
Hăăăi, hăi!

Și v-am ura, v-am tot ura,
cî vî-î drag a asculta,
da noi nu sîntem
di işi-di colé,
da sîntem di la Podu Lung*,
undî trag babili-n jîug
și fetilî-n plug;
și li mân'-o babî bărbătî*
cu ochî di șiocîrliî,
cu puha* di lînî,
cu șfichîu di sîrmî.
„Ardi-lî, mătușî, la vinî,
sî țîi brazda măi ghinî!”
(Cî elî, di ajirî și era,
fujé la hat și sî culca.)

Și noi nu-'mblăm dupa
paralî,

da dupa Baba-Prifăcătoarea*,
carî prifașî lumea și țara,
e mana vașilor*
și dulceța sarașilor;
noi vrem s-o prindim,
s-o luăm di bezărău*,
sî-i trajim cîti-un răsteu*
și s-o dăm în heleșteu*,
sî sî-'nveț'-a fașî rău! [1]

Cealu roata, măi băeț!
Hăăăi, hăi!

Toamna noastră cei bogatî
di toatî lumea lăudatî [2] –
dumeavoastî –

sporî în bucatî*!
La mult ani cu sanatatî!
Și ho! Cealu roata, măi băeț!
Hooo, ho!
Ș-amu, plugu sub părețî
și plugarî – 'n sat la fetî!

[1] Orația dată păstrează destul de clar vechea credință în puterea magică a plugarilor-urători de a purifica de relele vrăjitoarești casa unde se urează („noi nu-'mblăm dupa paralî, / da dupa Baba-Prifăcătoarea, / carî prifașî lumea și țara, / e mana vașilor / și dulceța sarașilor; / noi vrem s-o prindim, / s-o luăm di bezărău, / sî-i trajim cîti-un răsteu / și s-o dăm în heleșteu, / sî sî-'nveț'-a fașî rău!”).

[2] Deși mai puțin explicit, această creație populară cuprinde și un rarism ecou al timpurilor cînd sărbătorirea Anului Nou se desfășura toamna, la 1/14 septembrie: „Toamna noastră cei bogatî / di toatî lumea lăudatî – / dumeavoastî – sporî în bucatî! / La mult ani cu sanatatî!”.

2) Cunoașterea vieții omului și a mediului natural, cultural și istoric al societății

1961, 21 iunie, s. Băhrinești, r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Barbăscumpă Maria Timofei, 10 ani; cîntec de legănare a pruncului:

Huța-huța
pîn' la nana Măriuța

și-'napoi – cu săniuța;
huuu-ța!

1961, 30 iunie, s. Negureni, r-nul Telenești, RSS Moldovenească, de la Zmuncilă Vera Timofei, 12 ani; cîntec de legănare a pruncului:

Nani, nani, puișor.
Dormi, (Veruța), somn ușor.

Trece Somnul prin părete,
pe la (Vera) prin ureche.

1961, 20 iunie, s. Prajila, r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Morogai Galina Fiodor, 10 ani; zicere pentru jocul „De-a mijatca”:

Ńijatca – patca țugurméi, ábri – hábri doi miñéi;	pérja – pérja barabói, necustrá cu mărjinói.
--	--

1961, 27 iunie, s. Domulgeni, r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Pașa Ștefan Gheorghe, 83 de ani; cîntec de dragoste:

Frundzu verdi jișîni coapti, și-an jisat eu astî noapti, și-an jisat în așternut, și-an jisat – nu pot sí uî.	Am jisat o copchiliț cu păru lasat pi țîț; cît pi țîț, cît pi spati, di m-o scos din sanatați.
--	---

1961, 6 august, s. Țîra, r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Coroian Vasilița Andrei, 69 de ani; cîntec-blestem de dragoste:

Foaî verdî ș-o sulcinî, nu-ț paî*, bádițî, ghinî cî ț-ai făcut rîs di minî; cî di tinî cînd ș-or fașî, ca chiatra tu ti-i disfașî, ca malu ti-i mășina, ca iarba ti-i clătina, ca roua ti-i scutura, ca frunza-n vînt tu ti-i usca. Da-ar Dumnezău o ploaî,	Murgu* tău să sí hîrțoaî*, în pomînt sí ti trînteascî, mîna stîngî sí ț-o frîngî ș-așeî dreaptî s' ț-o scrînteascî; sí țîi frîu' doar cu dințîi, sí ti vadî și părințîi; să sí ñerî orișicarî cî-i blăstăm di fatî marî.
--	---

1961, 24 iunie, s. Ciutulești, r-nul Florești, RSS Moldovenească, de la Țurcanu Dochîța Ștefan, 79 de ani; strigătură:

Îara la noi un scripcarî: Pavăl Tașoc. Ș-apî la vo nuntî, numa și-l audzăi:

U-îu- îú! pi dealu gol, cî ñireasa n-arî țol;	cî i-a fași ñirilî cînd a tundî cînilî!
--	--

1964, 2 mai, s. Drăgănești, r-nul Sîngerei, RSS Moldovenească, de la Bînzari Mihail Toma, 50 de ani; strigătură la nuntă:

Hu-îu-îú, soacrî cei mare, ți-am adus cheptănătoare;	nu știu, zău, te-a cheptăna ori la cap te-a scărmana!
---	--

Am auzît-o la Văleni [dreapta Prutului] în zîua di 12 noembrie 1933.

1964, ianuarie, s. Bădragii Noi, r-nul Edineț, RSS Moldovenească, de la Mazureac Serghei Eremia, 22 de ani; cîntec de femeie măritată:

Mazîlaș* cu chica creață, nu mai bate la fereastră, că nu-s fată, da-s nevastă.	Cînd eram eu fată mare, primeam șaga dumitale, da de cînd m-am măritat, mi-i în grijă de bărbat.
---	---

- bezărău** – gît, gîtiță; ceafă („s-o luăm di bezărău”).
- blastamat** (blestemat) – cuminte, ascultător („Badea o catat / un argat / blastamat”).
- boronă** (boroană) – grapă cu dinți de lemn sau de fier („cu borona boroné”).
- bucati** – recolta de cereale („dumeavoastrî – / sporî în bucati”).
- Buluc** – nume de bou („hois, Buluc”).
- bumburuzi** – buburuză („fétîlî mai mult pun o bumburudzî pi dejit și-î cîntî”).
- ca fața lui Hristos** – extraordinar, superb („colac rumăn și frumos / ca fața lui Hristos”).
- cal graur** – de culoarea graurului, neagră cu picățele albe („alejî un cal graur”).
- cea** – îndemn pentru boi ca să meargă spre dreapta („Cea, Tuluc”).
- cealu** – cuvînt al frazei de îndemn pentru echipa de urători, care, la anumite intervale, au misiunea de a striga puternic imaginariilor boi, înjuțați să tragă plugul de arat („Cealu roata, măi băeț! / Hăăă, hăi!”).
- chic** (pic) – puțin, oleacă („De-a da Domn’-un chic di vînt”).
- chicățîci** (picățică) – cu picățele („era una cu rochia chicățîci”).
- chirău** – buruiană cu frunze liniare verzui, dăunătoare plantelor de cultură; pir („Frunz’-amară de chirău”).
- chișior** (picior) – vreo 12 snopi așezați cruciș („snopu-n chișior îl puné”).
- chită** (pită) – pîine („La omu flămînd / numa chita i-’n gînd”).
- clae** – îngrămădire de cîteva picioare de snopi („din snop – în clae”).
- crapî** – dezumflă-te („crapî ca o șicoarî”).
- crișcat** (crîșcat) – a scrișnit dinții cu mînie („Badea-n scurt cît o crișcat”).
- cu marî și** – cu greu; de abia („o tot mășinat o lunî, / [...] cu marî și / un tăbultoc”).
- a curî** – a curge („făina o prins a curî”).
- Curva-di-Moarî** – personaj folcloric în chip de moară („Curva-di-Moarî, / [...] o văzut”).
- cu soarî** – cît îi încă ziuă; pînă a se întuneca de noapte („s-ajîungî-n Mojilău cu soarî”).
- cute** – umflătură („să face o cute roșă la un chișior”).
- deal** – cîmp cultivat, ogor („dacî omu viné di la deal”).
- Dealul Gararîmulu** – loc din vechime, de coloratură sacră, sugerînd numele Galileei biblice („o arat / Dealu Gararîmulu”).
- drugușoarî** – fus mic pentru fir de lînă, cînepă etc. („încalicî-ti pe-o drugușoarî”).
- fatcă** – plasă de pescuit pătrată, prinsă de două arcuri încrucișate cu mîner-prăjină („cînd prind vo cîțva peștî di-odatî [...] cu fatca”).
- fălăind** – foșnind, făcînd mișcări neîntrerupte („cu rochița fălăind”).
- felezu** – curătea de paie și pleavă grîul desprins din spice („grîu ni-l felezu”).
- ghilitî** (ghilită) – foarte curat îngrijită („cu fața ghilitî”).
- gloată** – mulțime de slujitori („gloata s-o bucurat”).
- hătu-i-aș bărbuța-n cur** – sudalmă urîță („Morărașu, meșter bun / (hătu-i-aș bărbuța-n cur”).
- hătu-ț mațu cui ti arî!** – sudalmă urîță („Măi morarî, măi morarî, / hătu-ț mațu cui ti arî!”).
- heleșteu** – iaz („s-o dăm în heleșteu”).
- hîrțoaî** – înnebunească („să sî hîrțoaî, / în pomînt sî ti trînteascî”).

hoara la pînî – specificul recoltării grîului („*babilî bătrînî / carî știu hoara la pînî*”).

hois – pentru boi ca să meargă spre stînga („*hois, Buluc*”).

Ileana-Socoleana – personaj folcloric („*ș-o trimăs făina șea / [...] la Ileana-Socoleana*”).

în povoarî – cu povară, împovărate; încărcate bogat („*atîtea carî / în povoarî*”).

jiliștea – suflul, adierea, bătaia („*le-o pus / din capîtu pămîntulu, / din jiliștea vîntulu*”).

Maica-Preștea – personaj de nuanță biblică amintind numele Maicii Domnului ca *Precistaia* (Preacurată) („*douspreși merî di aur pi carî / Maica-Preștea i le-o pus în poal*”).

mana vașilor – capacitatea vacilor mulgătoare de a avea lapte („*Baba-Prifăcătoarea / [...] e mana vașilor*”).

mazîlaș – boiernaș („*Mazîlaș cu chica creață*”).

Mojilău (Movilău) – oraș pe malul stîng al Nistrului de Sus, vizavi de Otacii Basarabiei („*ca s-ajîungî-n Mojilău*”).

Murgu – nume de cal („*pi Murgu s-o-’ncălicat*”; „*Murgu tău să sî hîrtoai*”).

neguțat – negociat-cumpărat („*n-o neguțat nimic*”).

niagarî (năgară) – material din fire lungi și aspre ale plantei cu același nume, folosit, probabil, în trecut la confecționarea sitelor („*șerșeta / în camari / sîti rari / di niagarî*”).

ni sî chei – ni se pierde; este în primejdie („*țarna [...] ni sî chei*”).

oa-ca-ca – strigăt de broască („*balta saca, / n-audzăi un oa-ca-ca*”).

o dischiș ostrovu – a fost primul întemnițat („*El o dischiș ostrovu la Soroca*”).

odobae – îngrămădire de cîteva clăi („*din clai – ’n odoba*”).

ostrov – închisoare („*ostrovu la Soroca*”).

otgon – în afară de la osul frontal; în părți („*Boi [...] / cu coarnilî otgon*”).

paî – pară („*nu-ț paî, bădiți, ghini*”).

Podu Lung – localitate imaginară, cu obiceiuri ciudate („*sîntem di la Podu Lung, / undî trag babili-n jîug / și fetilî-n plug*”).

pi furati (pe furate) – fără consimțămîntul [descîntătoarei]; memorizînd în secret [cuvintele și procedura descîntecelor] („*li-’nvațam pi furati*”).

prigon – mijlocul perechii unui rînd („*Boi [...] / șii din prigon*”).

psîni – se vede că; pare-se („*așă-î psîni obișeu*”).

puhă – biciușcă („*cu puha di lîni*”).

ravarsa (revărsa) – împrăstia-semăna („*grîu roșu ravarsa*”).

răsteu (resteu) – băț de încuiat o parte a jugului („*sî-i trajim cîti-un răsteu*”).

scări – piese de metal în care călărețul își sprjină picioarele („*punî șaua di aur / cu scărilî di arjint*”).

schînu-voiniculu (spinul-voinicului) – plantă de leac („*Sî discîntî cu schînu-voiniculu*”).

sfîntu lu Ion-Machedon – personaje (un sfînt și un *Ion-Machedon*) de natură pseudoreligioasă („*cum s-o bucurat sfîntu lu Ion-Machedon*”).

s-o pitrecut – au murit („*O avut copchiî, da s-o pitrecut, nu mai sînt astîdz*”).

sporî (spor) – folos, eficiență, belșug („*Tai-așîala un cucuș / pintru sporî la coș, / tai ș-o găini / di sporî la făini*”).

șicoari (cicoare) – floare a plantei cu același nume („*crapi ca o șicoari*”).

Șopîrlăiți – spirit rău, provocator al îmbolnăvirii cu același nume, aceasta deosebindu-se de șopîrlăița-anghină difterită („Șopîrlăiți [...] / roata te-a calca, / șopîrlăița a saca”).

șiorpac (ciorpac) – unealtă de pescuit în forma unui sac scurt, ascuțit-conic la fund, prins de o nua dreaptă rigidă pentru manevrare („așiala aduși alți pești [...] la șiorpac”).

șurlini (ciurlani) – plantă cu tulpina foarte ramificată avînd frunze cu spini („o trebuie să fugi noaptea, disculț, pin șurlini”).

șușule – răsuca cupe conice („din urechi șușule / și grîu-n sași ni-l pune”).

tabun – „herghelia de cai” (a explicat informatorul orașiei) („dă tabunu la ocol”).

tăbultoc – jumătate de sac („o [...] mășinat [...] un tăbultoc”).

tritinat – „adictea un cal di trii ani” (a lămurit informatorul) („o ales cal tritinat”).

Tuluc – nume de bou („Cea, Tuluc”).

țarnă (țarină) – pămînt cultivat („țarna noastră”).

țuhal – sac („din șălî sî lasa – / țuhalî-n car la Badea arunca”).

Udmă – spirit nefast care cauzează o omflătură pe corpul omului („Udmî [...] / încalicî-ti [...] / și crapî”).

Valea Rusalimulu – loc de rezonanță biblică, amintind străvechiul Ierusalim („Ș-o arat [...] / Valea Rusalimulu”).

Constrînși de rigorile spațiului permis de revistă unui material, precum și din cauza indispensabilei *lămuriri orientative* pe cîteva pagini, în această primă probă (I) a *Fragmentelor de tezaur...* predomină textele mici (îndeosebi de limitat în exemple fiind compartimentul Gîndirea artistică); sperăm însă ca probele din alte numere ale RLȘL să atenueze acest neajuns.